

— Обърни са послѣ и тръгни полета къмъ къщата на сестра си. Преди да са скъса вече съвършено съюзътъ на родството, преди да предприеме голѣмата опасност на идящия день, той желаше сърдечно да види единичката си въ този свѣтъ роднина, предмета на любовта му отъ дѣтнство. Като стигна той я намери въ градината заедно съ Недія.

— О колко ти съмъ благодарна, Апикиде! извика Юна съ радостъ. Колко пожелахъ да та видя! Длъжна ти съмъ за много милости, никога не ми давашъ време да мога да та поблагодаря; защото не са отговорил на писмата ми, защо не доде тука? Ты ми отърва честта, какъ да ти искамъ моята признателностъ? Но сега вече ты доде, най подиръ вече честита съмъ като та гледамъ.

— Юно, мила мой сестро, не ми си дължна никои благодарностъ защото твоята честь е моя честь. Но нека вече не говоримъ за туй, нека забравимъ гнусния този и на двама ни злодѣецъ. Може бы ще възмогъ слѣдъ малко да открия на свѣта и лъжливата му мѣдростъ и лицемѣрната му строгостъ. Нека сѣднемъ, сестро, моренъ съмъ отъ мараилата на дена, нека сѣднемъ тамъ долу подъ сѣнката и да са разговоримъ нѣколко минути какъто до днесъ сме си приказвали.

Подъ клончестия и сѣчестъ платавъ, посрѣдъ гѣсти шубрьки, сѣдяхъ и двамата за послѣденъ пътъ заедно на земята като имахъ отпредъ си едно изворче вода. Между туй шурецътъ, обичното туй на дровиштѣ Аепичины насѣкомо подскачаше насамъ на тамъ по муравата и пепирудата, прекрасното олицетвореніе на душата посветена на сына на Циприда, пепирудата, която покѣсно принесе хубостта на цвѣтоветъ си на живата фантазія на единъ Бардъ християнски облечена като въ украшения въ великолѣпнитѣ цвѣтове на сицилійското небе хвъркаше надъ цвѣтата освѣтявани отъ слънцето, цвѣтѣе и тя хвърковато и прекрасно. Въ възшебното онуй мѣсто нека ги посѣлдуваме и ний, но градината не са спазва днесъ вече, съборихъ са стѣловетѣ и водитѣ на извора пресъхнахъ. Пѣтешественикътъ нека посѣти къщата на Юна, дѣто са виждатъ още до днесъ развалинитѣ но не щѣ ги открия на проститѣ пѣтешественици. Геніалниятъ лесно ще ги познае, но не трѣба да обсъвава таинството.

Щомъ сѣдяхъ, Недія която желаше да си отпочине насамъ оттегли са на другія край на градината.

— Юно, сестро мой, рече огласениятъ християнъ, турн си ръката на пламнялото ми чело, нѣжното ти осязаніе ще го прохладн.